

rzędy ławek oraz kazalnica. W 1894 przy szkole pobudowano drewnianą dzwonnice. Dzwon odląa firma Zwolińskich z Warszawy.

W 1905 r. powzięto decyzję o budowie własnego kościoła. Autorem projektu był architekt gubernialny Bolesław Zienkiewicz, który nadał budowlę cechy stylu neogotyckiego. Kamień węgielny położono 16 maja 1911 roku. Kościół ulokowano w pobliżu starej szkoły, kilkanaście metrów na północ. Budowa trwała przez dwa lata i 15 maja 1913 roku odbyło się uroczyste poświęcenie nowej świątyni. Budowa kosztowała 34 tysiące rubli. Głównym budowniczym był Emil Design z Dobrzynia nad Drwęcą. Organistą w nowym kościele został miejscowy nauczyciel Theodor Bachmann. W 1912 roku odlano dzwon. Sprowadzono go z miejscowości oddalonej od naszego miasta o przeszło 900 km. W Bochum, leżącym w pobliżu granicy z Holandią, do dziś dnia istnieje fabryka "Bochumer Verein", w której produkuje się wyroby stalowe, ale i także spiżowe dzwony. Jest to najsytniejsza ludwisarnia w zachodnich Niemczech. W wielu ewangelickich zborach w Polsce można usłyszeć dźwięk dzwonów produkowanych w słynnej fabryce, z której wyszedł także nasz sierpecki dzwon. Ciekawe są inskrypcje na tym zabytku. Po jednej stronie znajdziemy informacje:

"Evangelische-Augsburgische Kirche zu Sierpc
Grundsteinlegung Mai 1911
Einweihung Mai 1913"

Znaczy to tyle co:

"Ewangelicko-augsburski Kościół w Sierpcu
Położenie kamienia węgielnego Maj 1911
Poświęcenie Maj 1913"

Po drugiej stronie, na części dzwonu zwanej krawędzią górną, znajdujemy mocno już zatartą inskrypcję: "Geig. V. Bochumer Verein I. Bochum 1912" Dziwne skróty, są dziś trudne do zrozumienia. Na pewno mowa jest tu o ludwisarni "Bochumer Verein" i dacie odlania dzwonu - 1912. Na środku płaszcza znajduje się tekst: "O LAND, LAND, LAND HÖRE DES HERRN WORT", co oznacza: "Ziemio, ziemio, ziemio - słuchaj słowa Pańskiego". Zdanie te pochodzi z Księgi proroka Jeremiasza ze Starego Testamentu. Jak wiadomo, ewangelicy, bardzo dużą wagę przywiązywali do studiowania Pisma Świętego. Taki cytat na dzwonie, którego miarowe dźwięki zapraszały ich na nabożeństwo, dawał im natchnienie do modlitwy.

Sam kościół jak już było wspomniane był budowlą neogotycką. Zbudowano go z cegły na planie prostokąta z trójbocznie zamkniętym prezbiterium. Wnętrze rozświetlało 12 wysokich, ostrołukowych okien. Do środka prowadziło troje drzwi

- główne dwuskrzydłowe, z ozdobną wimpergą, oraz dwoje bocznych również dwuskrzydłowych prowadzących do klatek schodowych na boczne empory oraz wieżę. Bryłę kościoła wspierało 10 skarp, zaś wieże - dwie. Sklepienie w kościele było kolebkowe, nad prezbiterium - pozorna trójboczna koncha. Wnętrze przedzielał rząd słupów, które były zarazem wsparciem dla znajdujących się po bokach empor, te zaś przedzielały część okien na pół. Z zewnątrz w miejscu przecięcia wykonane były ceglane ozdobniki. Na empory wchodziło się dwiema klatkami schodowymi pobudowanymi po obu stronach kościoła. Pomiedzy emporami, nad wejściem znajdowało się specjalne pomieszczenie, z którego schody prowadziły na wieżę. Wieża była cztero-poziomowa. W najniższej partii umieszczono kruchtę główną prowadzącą do kościoła. Kruchta sklepiona była ostrołukowo. Drugi poziom wieży rozpoczynał się wejściem na nią z empor. Kończył się on widocznym z zewnątrz gzymsem kordonowym. Kolejny poziom charakteryzował się dużą okrągłą rozetą. Po bokach znajdowały się małe podwójne okienka z żaluzjami. Stąd schody prowadziły na najwyższy poziom wieży. Ten charakteryzował się odmiennym kształtem - był bowiem zbudowany na planie ośmioboku. Na każdej z bocznych ścian znajdowały się smukłe, ostrołukowe okna. Na tej kondygnacji zamontowany był dzwon z 1912 roku. Wyżej znajdował się jedynie nieużywany strych pod hełmem wieży. Dach na kościele był dwuspadowy kryty dachówką. Nad nawą w dachu umieszczone były trójkątne lukarny - po 5 z każdej strony. Nad prezbiterium dach był trójspadowy - analogicznie do kształtu ścian. Z tyłu, za prezbiterium od strony zachodniej dobudowana była kwadratowa zakrystia.

Kościół w ołtarzu głównym posiadał sporej wielkości krucyfiks. Ławki dla wiernych ustawione były w dwóch rzędach. Budowla otoczona była drewnianym płotem. Na przykościelnym terenie do lat 30-tych znajdowała się stara, drewniana dzwonnica z poprzedniej budowli. W wyposażeniu kościoła wyróżniały się dwa krucyfiksy - pierwszy barokowy z XVIII wieku, drugi wykonany w stylu ludowym z przełomu XIX i XX wieku.

W 1921 r. liczna ewangelików w mieście zmalała - w Sierpcu mieszkało tylko 58 osób tego wyznania, co stanowiło mniej niż 1% ludności. W 1925 r. proboszczem został Aleksander Paschke, zwolennik polonizacji ewangelików. Wówczas na terenie sierpeckiej wspólnoty istniało dziewięć szkół ewangelickich, w czterech nich uczono w języku polskim, a w pięciu po niemiecku. Po śmierci pastora Paschke w 1938 r. parafię objął A. Wittmajer. W 1939 r. w całym powiecie było 2418 ewangelików, na tle sąsiednich powiatów - lipnowskiego i rypińskiego - to raczej niewiele.

Po wkroczeniu wojsk niemieckich w 1939 r. postanowiono z miejscowych ewangelików utworzyć oddział pomocnicze, tzw. Selbstschutz. Ich członkowie często działali samowolnie dopuszczając się rabunków na ludności polskiej. Z końcem listopada organizacja została rozwiązana, a jej działacze w większości podjęli pracę w policji.

Nie wszyscy Niemcy chcieli podpisać Volkslistę, niektórzy, uważając się za Polaków - odmawiali. Trzeba zauważyć, iż część

